

گورگوری

تکوری

ویناوال:

محبوب شاه محبوب

WWW.SAMSOOR.COM

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

د کتاب خانگړنې

کتاب :: گورگورې

وینا وال :: محبوب شاه محبوب

برېښلیک :: mahbobshahmahbob@yahoo.com

خپرنډوی :: مومند خپرنډوی ټولنه

کمپوز :: خپله لیکوال

ډیزاین ::

چاپ کال :: ۱۳۹۰ل

چاپشمیر :: ۱۰۰۰ ټوکه

د گورگورو دا نوی بڼه !

گران محبوب شاه محبوب د تېرو څه باندې
درې کلونو راهیسې پېژنم، نوموړې د بټي کوټ
ولسوالۍ او سیدونکی او په قوم مومند دی.
محبوب اوس مهال د ننگرهار پوهنتون د
بڼوونې او روزنې د پوهنځي د دریم ټولگي لایقه
زده کوونکی دی، نوموړی د طبیعت له مخې غلی
او آرامه ښکاري، خو په خاموشۍ کې یې یوډول
شوخي هم لیدل کیږي د یوه ځوان په توگه یې ښه
ځانگړتیا داده چې د یوه ځانگړي استعداد له امله
ډیر پر کاره، په لږ وخت کې ډیر او باکیفته کار
کولو توان لري، هغه که په ژورنالېستیک ډگر کې
وي او که په بل...

نوموړی په دې تنکی ځوانۍ کې د کار کولو
تنده او ذوق لري.

بخښنه غواړم زه دده د شاعرۍ او لیکوالۍ
پرځای په ده کې ورک شوم.

درنو لوستونکو! که رینتیا ووايم نوموړې ما
له تېرو دريو کلونو راهيسې يواځې د يوه محصل
او ژورناليست په توگه پېژانده، خو څو ورځې
وړاندې يې راته څو چاپ شوي کتابونه راکړه، ما
فکر وکړه چې څه! د بل چاپ کتابونه به وي، خو کله
مې چې ټولگې واپولې راواړولې ومې ليدل چې
دوه ټولگې نوموړي راټولې کړې وې، خود يوې
ټولگې لیکوال محبوب شاه محبوب په خپله دی.

د ټولگې څو کيسې مې چې ولوستې دده د عمر
په نسبت ډيرې پښې او کره ښکارېدې، محبوب
شاه محبوب دادی څو ورځې وړاندې د گورگورې
په نامه يوه نوې شعر ټولگه راته مخې ته

کينښوده، د نوموړې ټولگې يوه ډيره عجيبه
ځانگړتيا داده چې دا ټولگه چې نوم يې گورگورې
دی په يونوي شعري فورم ليکل شوې، چې
ټکوريزې نوم ورکړل شوی.

خدای (ج) شته زمالپاره د ټکوريزې نوم او
جوړښت (فورم) بيخي نوی دی، دغه فورم يو څه د
ټپيزو سره ورته والی لري.

هر نوی شی ښه وي خو د ښه والي تر څنگ يې
رامنځ ته کول او په کې پرمختگ هم يو څه
ستونزمن وي، خو دلته دغه واقعيت يو څه برعکس
ښکاري، او هغه دا چې محبوب شاه محبوب په
ټکوريزو کې ښه پخه او خوندوره شاعري کړې.

د بيلگې په توگه

چې زما په نوم شوې

مینه کې شوم شوې
ریښتیا به وایي
اوس نو د کوم شوې
ښه شوه چې ته راته معلوم شوې
نور دې د زړه په کور کې زه کله ساتمه

د شاعر په ټکوریزو کې بیلابیل موضوعات
بحث شوي خو تر کومه حده چې ما ولوسته د
عشقي شاعرۍ برخه پکې یو څه درنه ښکار.
د نوموړي د شاعرۍ منځپانگه که هر څه ده خو
که سړی یې ولولي یو بیل خوند ترې اخیستی
شي، دده په ټکوریزو کې یوه بیله ښکلا پرته ده
چې هر څوک مجبوري چې ویې لولي، د محبوب د
شاعرۍ یوه بله ښه ځانگړنه داده چې پکې د پښتو
ژبې خوندورې لنډۍ په یو خوندور او مناسب
انداز ځای پر ځای شوي.

زه گران محبوب شاه محبوب ته د دې ښکلي
ټولگې د چاپ له امله مبارکي وایم، د ده د خوان
استعداد د لا غوریدا او پرمختگ په هیله

په پښتني کلتوري مینه
عبدالطیف مل شینواری
جلال اباد د انعکاس راډیو دفتر
01/04/1390

په (کورکورې) کې کورکورې

له خدایه زروارې شکر چې د پښتنو دا خوږه او
ښایسته ژبه پښتويي په هر لحاظ په تېره بیا د ادبیاتو

لپاره يې له دومره پراخو موادو ډکه پېدا کړې، چې که هر
خومره سړی وغواړي کار پرې وکړي، نو تر عمره به ترې
وزگار نشي، او دومره خواږه به ترې راټول کړي چې د هر
ذوق د هیلو تنده به پرې ماته کړي.

زه يې اوس نه منم چې گوندي پښتانه شاعران په تېره
بيا خوان قشريې د منظومو ادبياتو لپاره د کار سره ترنشره
زيات علاقمند دي، خو بيا هم يې دغې برخې يو ډول
تقليدي بڼه غوره کړې، په دې مانا چې ټولې يو ډول
انگيرنې په کې دي، سړي ته په يو ډول ذهنيت ورکولو
خرخي، د دې خبرې لپاره يو ردونکی مثال همدا اثر چې
گورگورې نومېږي يادوم، په دې اثر کې چې د ولس لپاره
کومې ولسي هڅه شوې، بيخي ښکاره خبره ده چې نوې
هڅه ده، نوښت دی، او د ولسي ادب د غني کېدو لپاره يو
په ځای گام دی.

لکه د نورو نوښت گرو او خوانو شاعرانو په څير
محبوب شاه محبوب هم په ځای گام پورته کړی، تل په دې
هڅه کې شوی دی، چې په يو ډول نوښتگر فورم کار
وکړي، پښتني ولس او ادب ته يو نوی زېږی ورکړي، او

نور همزولي دې ته وهڅوي چې د پښتو ادب په گل بن کې
نوي خوندور او ثمر لرونکي نيا لگي کينوي، چې د زړه له
تله د ستايلو وړ دي.

د محبوب شاه محبوب د گورگورې په دې ټولگه کې
چې کومې خوږې گورگورې دي ځکه خوږې دي چې د
لنډيو يا ټپو څخه په کې کار اخيستل شوی، لنډۍ يا ټپې
خو د پښتو ولسي ادبياتو هغه خوږ فورم دی، چې په خپل
دې وړو کې او دوه ويشت سيلابه وجود کې په ډيره اسانه د
سرې ذهنيت ته د داسې يو لوی او خوندور مفهوم د
ورکولو توان لري، چې په بل فورم کې څه، د نړۍ په هېڅ
ادبي فورمونو کې به نه وي.

هغه مفهوم چې يوه ټپه يا لنډۍ يې په لږ او لنډ وخت کې
يو ذهن ته ور رسولی شي، که همدا مفهوم په بل يا منثوري
فورم کې افاده کوو، يا غواړو چې په ښه شان يې ذهني
کړو، نو شايد چې روغ يو کتاب خبرې پرې جوړې شي.
زمونږ پښتانه شاعران که وگورو، د ازادو نظمونو د ليکلو
پروخت کونښن کوي هغه ډول مفهوم چې ده د د سوژې
برخه ده په څو لنډو کرښو کې روښانه کړي، خو ځينې وخت

سره له ډيرو هڅو ترې د دغې ازاد نظم لړۍ پسې اوږده شي او پوره مفهوم لپاره بايد دومره نظم نور هم وليکي ترڅو لوستونکي ترې پوره اخذ وکړي، نو شاعر يې د پته مجبور شي چې د نظم په وروستۍ برخه کې د نظم د نور اوږدوالي مخه په يوې هم مفهومه او ورته مانا لرونکې لنډۍ په ورزياتولو ډک کړي، او پاتې نور مفهوم په لنډۍ سره روښانه کړي، نو دلته د نظم ټول مفهوم يواځينی همدا کوچنی لنډۍ وه چې افاده او روښانه يې کړي.

د ځوان شاعر، ليکوال او ژورنالېست محبوب شاه محبوب د گورگورې په نوم همدې اثر کې، چې د کوم فورم لپاره کار شوی هغه ټکوريزې ياديري، چې دې ټکوريزو کې هم د ټپې څخه کار اخيستل شوی، نو خوند يې هم ټول د ټپې په شان دی.

تر دې د مخه يو بل فورم هم چې زمونږ ځوان قشر ډير کارولی هغه د ټپيزو په نامه ياديري، چې دا فورم هم د ټکوريزو په شان په ټپه يا لنډۍ سينگار شوی دی، زه د ټولو ليکوالانو شاعرانو په تېره بيا د محبوب شاه محبوب په شان د ځوان کهول څخه هيله کوم چې د دغسې نوښتونو

په رامنځته کولو کې لازياتې او لازياتې هڅې وکړي ، او
تېرې هڅې يې په ټوله مانا د ستايلو وړ بولم .
زه نه غواړم چې په وړه خوله نورې لويې خبرې وکړم نو
خپلې خبرې د محبوب شاه محبوب په يوې ښکلې
ټکوريزې پای ته رسوم او د محبوب صيب د لازياتو
نوبتگرو برياوو په هيله پاتې کيږم .

دا نورې مه کړې
بې کورې مه کړې
پښتنې پيغلې
سرتورې مه کړې
خدايه گورگورې تورې مه کړې
جنکۍ سرې شونډې وروړې تورې راوړينه

سهارگل اميرزی
۲۵/جوزا/۱۳۹۰
جلال اباد

ورک محبوب او دکورکور و خولی

که فکر و کړو نو د ټیپیزو بازار خو لا بڼه تود دی، ډیری ملگري هم پدې هڅه کې دي چې دغه بازار څنگه چې دی، دغه شان تود پاتې شي، او ددی لپاره یې پوره هڅی پیل کړي.

د ټیپیزو ډیری کتابونه راروان دي او د ټیپیزو د مینوالو له خوا یې بڼه تود هر کلی هم کیږي. اوس له دغی نه په الهام سره پښتو ادب ته یو نوي فورم لاره وکړه، (ټکوریزی) دا د اوسنیو ځوانانو نوی لاسته راوړنی دي، چې د پښتو ادب د لا غني کیدو لپاره یې کړي.

باید ووايم چې د دغې لارې د سرلاریو څخه یو هم محبوب شاه محبوب دی، ځکه لومړی ځل دی چې په پښتو ادب کې د (گورگوری) تر سیوري لاندی د ټکوریزو کتاب چاپیږي، محبوب یو زیارکنس ځوان دی، چې د بلا بوښتیاوو سره سره یې د ادب لمن ټینگه نیولی، که د

کتاب د نوم په اړه ووایم نو ډېر په زړه پورې دی، ځکه چې
ټکوریزه هغه څه دي چې د لنډۍ موجودیت په کې شرط
دی، او لنډۍ د غریزې علاقې زیږنده ده، گورگورې هم
هغه څه دي چې ډیرو غریزو علاقو ته یې بنسکلا
وربخښلې، که زه سترگې پټې نه کړم او د محبوب صیب
لاندې ټکوریزې ته ځیر شم او خبرې پرې وکړم نو ډیر وخت
به ونیسي.

سترگې یې تورې

خبری سپورې

ځکه خو وایم

د سپوږمۍ خورې

ممانې سرې گورگورې تورې

زه ده موزي د ډوډۍ څه پروا لرمه

زه یې د ټکوریزو په اړه نور څه نه وایم، خو له استعداد

یې سترگې هم نه پټوم، د محبوب د لا بريالیتوب له پاره

خپل خیال د خښتن تر عرشه رسوم، او د جانان له ربه ورته
د اوږد عمر او دلا بریلتوب سوال کوم.
قلم یې تاند او ژوند یې مینه ناک.
عبداللہ (هوډ)
انعکاس راډیو
جلال کوټ

خدایه کور کورې تورې مه کړې

لکه څنگه چې زما دوستانو مخکې ذکر کړه چې لنډې د
ولس مال دی، او هغه څه دي چې ډیر ژر د یو چا زړه ته لاره
پیدا کوي، په ریښتیا هم لنډې هغه څه دي چې په دې خپل
وړو کي جوړښت کې ډېر څه لري، او په ځان کې یوه لویه
مانا ځایولی شي، چې زه یې د مثال په ډول لاندې لنډې
راخلم.

سپورمیه کړنگ وهه راخیزه
یارمې د گلو لو کوي گوتې ریښه

که د بنالو لښکری راغلي
زه به بومل ته د اشنا دیدن له ځمه

څه فکر کوی! چې که په دې پورته لنډیو خبرې شروع
کړو نو څومره به وي؟

دا نو تاسې ټولو ته جوته خبره ده چې ډیرې زیاتې خبرې
پرې وشي، او که لیکل پرې شروع کړو نو کیدای شي چې
گوتې مو په لیکلو سترې شي، په هر حال زه نور په لنډۍ نه
غږیږم او راحم خپلې خبرې ته هغه دا چې ټکوریزه ده.

لومړی راحم او د ټکوریزې په جوړښت یو څه غږیږم.
ټکوریزه ټول دوه څلویښت سیلابه لري چې
لومړی، دوهم، دریم، او څلورم نیم بیټي یې پنځه پنځه
سیلابه دي او وروسته ورپسې لنډۍ تړل کیږي، لکه په
لاندې ټکوریزې کې.

بیلول گران دي
هېرول گران دي
جانانه مینه
کول گران دي
د یاره زړه صبرول گران دي
په دریا بونو کرښې چا رانېکلې دینه

دا په پښتو ادب کې یو نوی فورم دی، چې د ټکوریزې
نوم ورته غوره شوی، ټکوریزه هم هغه فورم دی چې په ډیره
اسانۍ سره د انسان زړه ته لاره پیدا کوي، زما په فکر دا به
پکې د لنډۍ برکت وي.

زه نو نورې خبرې نه کوم ځکه چې له ما مخکې درنو
دوستانو د ټکوریزې په هکله ډیر څه ویلي، او په پای کې
د خپل درانه استاد عبدالطیف مل شینواري نه ډیره ډیره
مننه کوم چې خپلې مشورې یې له مانه، نه دې سپمولي او
له ماسره یې مرسته کړې، همداراز د خپلو درنو
دوستانو عبدالله (هوډ)، سهار گل
امیرزی، عبدالرحیم (خوښمن)، ثناء الله غرقاب، جاوید

شینواری او صداقت غورځنگ د مینې ډیر پوروری یم
چې تل یې زما ملتیا کړې او ما ته یې په هر برخه کې ډاډ
راکړی، هورینستیا! د مرگي دې له یاده ووځي د خپل گران
دوست او د مومند خپرندوی ټولني مسئول بناغلي نصیر
احمد مومند نه هم نړۍ نړۍ مننه کوم چې له دې یې مخکې
هم زما خو ټولگې د چاپ په گانه بنکلی کړې او دا ټولگه
یې هم د چاپ په گانه سمبال کړه، د ستاسې د لاریاوو په
هیله.

محبوب شاه محبوب

انعکاس راډیو

۱۳۹۰/جوزا/۲۷

ڄالِي

د ژوند هغه نيمگري ارمان ته چي په هر لمانځه کي يي د پوره کيدلو لپاره د دعا په وخت کي د خپلو ليمو څخه اوبسکي بهوم.

محبوب

گورگوري

دا نوري مه کړې
بي کوري مه کړې
پستنې پيغلي
سرتوري مه کړې
خدايه گورگوري توري مه کړې
جنګۍ سرې شونډې وروړي توري راوړينه

هوا چليزي
شپه راخيږي
پام وکره ياره
زړه مې درزيږي
مينه دې ورځ په ورځ کميږي
ياخو کوژدن شوي يامئينه په بل شوينه

زما جانانه
ډبريې نادانه
دغه مې واوره
په مايې گرانه
ازاروه مې مه جانانه
خوک به دې خوښ شي بيا به تا ازاروينه

اول قاريـري
کتـ کتـ خنديـر
خنـگ چي خفه شي
بيا بنه ژريـري
مينه له مينې پيدا کيـري
په مينه مينه دې کاته مئين دې کر مه

سویه گو گله
مرشې پاگله
زما جانانه
د گلاب گله
پاس په کمره ولاړه گله
نصیب د چایې اوبه زه درخیژومه
د ژوند ارمانه
بنکلیه جانانه
تانه قربان شم
د زړه درمانه
زما جانانه په ماگرانه
زه له پخوانه مینه تا سره کومه

په کور زړه شپې
او واده مه شپې
جنی دا واوره
دعا کوم مړه شپې
خدای دې زما که د بل مه شپې
که زما نه شوي بیادې مرگ ته خوشحال یمه
نور زړونه مه وه
خالونه مه وه
نظره نه شپې
گامونه مه وه
دلار په سر سترگونه مه وه
د جلال اباد ونې رنگی دې څوک به وینه

جانانه خاندي
سترگي دي لاندې
په ترخ راگوري
هيلې دي تاندې
جانانه زيري مې درباندي
زمونږه کله ستاسې کلي ته درځينه

هغه مې يار دی
دامې اغيار دی
خفه يم ځکه
غلی رويبار دی
صبامې بيا د کډې واری
په سر پنډونه چلوم په زړه غمونه

په ما مینې
ای قدر منې
دا دنگه ونه
د چینار ونې
ای د خورو زلفو میرمنې
زلفې په خیال پورته کوه رنځور دې کر مه

یاری کې کیږي
بنگړي ماتېږي
بنکلیه جانانه
شپه رایخیږي
دا نیمه شپه ده غله لگیږي
د لونگین میرمنې وشمیره لرونه

خبره نه ده

منکره نه ده
ولې دا وايي
له سره نه ده
ياري د زور خبره نه ده
که زړه دې نه وي بيا دې نه مجبورومه

هغه يې تېر شو
هغه يې هېر شو
سرتنه يې خنډه ورکړه
غموکې گېر شو
تا راته څه ويل له ما هېر شو
ما ته هغه خبره بيا وکره مينه

زما زاري ده
ستا بيماري ده

ته هم پوهیږي
مینه جواري ده
مسافري سخته خواري ده
باران به اوري څوک به ځای نه ورکوي

جانان جانان دی
په ما ډیر گران دی
اوس به څه وکړم
ما سره وړان دی
افسوس افسوس ارمان ارمان دی
دا کوم اسلام دی څوک مې نه کوي پوښتنه

احوال مې دادی
رومال دې دادی

د سپورمې سپينه
جمال دې دادی
امین پرې وکړئ، سوال مې دادی
چې مې جانان راسره غاړه غړۍ شینه
په درنگ مې تېر شو
په جنگ مې تېر شو
په ناخبره
زار او گنډیر شو
اوبه مې خښې لونگ مې تېر شو
د زړه په سر مې زرغونه دلونگ ونه

په غم یې مور کړ
جنگ یې راسور کړ
په تورو زلفو

يې گل راسور کړ
اور بل يې بيا په منځ راخپور کړ
لکه چې بنيزه په باران کې لنده شينه

شته ما او تا کې
وفا په ما کې
يو فرق يې دادی
جفا په تا کې
باقي به څوک نه وي دنيا کې
غير د الله نه چې موجود به په کې وينه

مينه کې ژاړې
ته چيرې لاړې
ولې جانانه

خان رانه نغاړې
بخته نامرده چپرې لارې
يو خلې راشه چې د سيال سره سيال شمه
شپه خو رڼه ده
په غوړ كنه ده
تو كه مې و كړه
گرده چنه ده
بدن يې باغ زنه مڼه ده
نجلی وړه ده د خوراك به كله شينه

نيمه ارمانه
تار تار گريوانه
ننگرهار كې اوسې
محبوبه گرانه
بېگامې خوب لیده جانانه

چي دي په سره ډولي کي کورته وړي يمه

بنکلي راغلي

گوتي شميرلي

له ډيره کبره

پوزه يي ترلي

بپگامي ستا لاري خارلي

چي ته راغلي زه دغمه ويده شومه

په تانه ويارم

بس درنه لارم

مرور ياره

خان درنه نغارم

بيلتون پرمانه دي چي ژارم
بيلتون شمال دي هره ونه بنوروينه
چي يارمي راغي
رويبارمي راغي
الله دي خپرکري
چي پلارمي راغي
بيلتون په تنگه کوڅه راغي
ماويل سلام دي ده وي کوردي ورا نومه

خوږه خوږه ده
پسته پسته ده
له کبره ډکه
جني وره ده
په پورې باغ کې سره منيه ده

نه ورختی شم نه مې زړه صبر کوبینه
د گل نه بنکلی
په ما بناغلی
ژوندون به خوږوی
خوند به یې کولی
چې ما ویلی او تا منلی
تا به د دې یارانې خوند لیدلی ونه

چې زما په نوم شوې
مینه کې شوم شوې
ریښتیا به وایې
اوس نو د کوم شوې
ښه شوه چې ته راته معلوم شوې
نور دې د زړه په کور کې زه کله ساتمه

سرہ زار پیرئ
ژرار سیرئ
ور غار یوخی
مست شی گله پیرئ
عالمہ خاندی خوشحال پیرئ
د پنتنو پنتو ژوندی شوہ خوند کوینه

پہ ماکی نشتہ
پہ تاکی نشتہ
زہ چہ خہ غوارم
دنیاکی نشتہ
مسلمانی پہ چاکی نشتہ
مرور گر خم شوک می نہ پخلا کوینه

رو بیار ترور وو
خه خو ضرور وو
خدای شته دوزخ وو
تک سور تنور وو
پلاری بی زما د پلار مزدور وو
لوری بی د کور غولی په ما جار و کوینه

نه په بالنبت وي
تخت خوپه بخت وي
د رقیبانو
خو زرگی سخت وي
هغه به خومره بنکلی وخت وي
چی ستا د بنکلو سترگو و کرم دیدنونه

دا سوال مې گوره

سور شال مې گوره
چينجو خوړلی
شين خال مې گوره
قبر سوری که حال مې گوره
په پخوانو سترگو مې پرپوتل گردونه

نه په ترهگرو
نه په ختگرو
المه واورئ
نه په ینگرو
د زرو قدر په زرگرو
د پېغلو قدر په ځوانانو باندې وینه

بڼه جفا وکا

هخ و فامه کا
خوبنه دې خپله
د زرگي وکا
د نیمو شپو تپې مزه کا
خوک به مین وي خوک به ورک د ملکه وینه

یو دې شپیلی ده
یو دې شری ده
هغه هم جوړه
او د وړی ده
یو دې پکول بل دې خولی ده
زما د دواړو نه سرتور خوښ یې مینه

بنکلي خندا کړي
عاشق ژړا کړي

په هر لمانځه کې
ملا دعا کړي
خدای به دې زلفې په لاس را کړي
ماته د کلي ماشومان دعا کوینه

په زړه یې زور وي
تن کې یې اور وي
نوم به یې تمام
کلي کې خپور وي
عاشق سړی د رنگه تور وي
سوی په اور وي معشوقو سپلی وینه
له تا خبریږم
په اور سوزیږم
عاشق تل وایي
هخ نه صبریږم

زه په مئين سړي پوهيږم
د دروازي په زنخير خان مشغلوينه

بنکلی يې نوم دی
جانان ماشوم دی
هسي زوريرم
زړه مې مظلوم دی
کور يې په کلي کې مالوم دی
د بام په سړي کشمالي کرلي دينه

منتر دې واخله
جانپر دې واخله
پخپره ژر شه
خادر دې واخله
ورشه ديار خبر دې واخله

په لار کې ناست دی په سر خاورې بادوینه

خله انکار کړې
ځان په به دار کړې
کمبخته ولې
خیرې ازار کړې
چې مرور شوې ځان به خوار کړې
معشوقې کله مرور پخلا کوینه

سترګې پتیرې
زرګې زوریرې
ستا په لیدلو
هڅ نه مریرې
څوک یې دیدن پسې رنډیرې
څوک یې د کته غورځوي چې خوب راځینه

دایمه دایم
تل په ژړایم
زرگی مې وایي
نن خو پخلايم
په نیمو شپو سندرې وایم
د جانان خیال مې اوس آرام ته نه پریردینه

اول خدا کړي
وروسته وفا کړي
دایي تقدیر دی
بنکلي جفا کړي
مینه اول سړی باچا کړي
د ملنگۍ تاج ورته وروسته په سر کړینه

دا سودايي شو
لاړ صحرايي شو
په تورو سترگو
ستي ستي شو
اشنامي ولاړو اسماني شو
اسمان چې ځمکې ته راځي قیامت به وینه

راشه خوله واخله
هرڅه دې واخله
زرگی مې راکړه
دازره دې واخله
راشه ایینه رانجه دې واخله
نه دې یاري کوم نه دې نښې گرځومه

په دې پوهیږم
لیونی کیږم
نن په جامو کې
زه نه ځایېږم
په مخه مه راځه شرمیږم
په دې خبریم چې تا ما ته راکوینه

غږونه و شول
زنگونه و شول
په غم ویده شې
شرمونه و شول
د سبایې بانگونه و شول
جنی د یار له متو زلفې خلاصوینه

زړه مې خیرې که

درته زارې که
هخ نه پاخيږي
خه خرخرې که
د سهار چرگه پرې نارې که
جانان زما په شرم خوښ دی نه پاخينه

سترگې دې نيغې
خه غواړې پيغلي
گورم دې هر وخت
چې ژاړې پيغلي
په تناره ولاړې پيغلي
ډوډۍ دې نه خورم د ديدن وږې دې يممه

بيلول گران دي

هېرول گران دي
جانانه مينه
کول گران دي
د ياره زړه صبرول گران دي
په دريا بونو کرښې چا رانښکلي دينه

زه دې سوزيږم
ودې کړيږم
ارمان ارمان دی
په دې ژړيږم
په مرگ خو مرم نه پاتې کيږم
گورته به يوسم ستا رټلي خوا بونه

ای قدردانه
هرچاته گرانه

ستا په نامه يم
تپرد خپل خانه
په مرگ خفه نه يم جانانه
راکړه يو حل د تورو سترگو ديدنونه

زړه مې خوږيږي
هر وخت ژړيږي
په نه خبره
مروريږي
ديدن د مړو نه، بنديږي
پر مایې بند کړل د ژونديو ديدنونه

د خدای د پاره
د زړه قراره
خه له ودریږي

په لويه لاره
ژارم به خود د ميني ياره
په زړه مې گرځي ستا خواږه خواږه يادونه

ژوند مې خزان شو
پاتې ارمان شو
د زړگي سر مې
ورپسې وړان شو
ما ورکتل هغه روان شو
په چغو چغو مې ژړل نه ستينيدنه

په زړه دې بار شم
بس گناه گار شم
په خوب کې ژارم
بنکليه په دار شم

کله دې یار کله اغیار شم
دوه ژبی یاره خدای به درکړي عذابونه

سم دې وربل کړه
محبوب درخپل کړه
په لاره روځه
تگ د بلبل کړه
گل خودې را کړو رب دې گل کړه
خدای خودې ستا عمر د گل نه کړي مینه

ستاله انکاره
ځمه له بناره
کانې دې وکړې
شوم بې اعتباره

زما د ډيرې مودې ياره
چيرته په خيال کې دې راځم که هېر دې شومه

کوم درته کينم
اوس چيرته کينم
ستا چې راتگ شي
زه ورته کينم
يو کال به نوره درته کينم
زيارت خونه يې چې جنډې به دې ساتمه

لارې جارو که
ځواني دارو که
موردې ويده ده
که مندارو که
ديدن په سيند کې رالا هو که
د دريابونو ماهيان غاړې له راځينه

سترگې يې توري
خبرې سپورې
حککه خو وایم
د سپورمۍ خورې
ممانې سرې گورگورې توري
زه د موزي د ډوډۍ خه پروا لرمه

خان چې رانغاړې
نور نو خه غواړې
په دې پوې نه يم
چې ولې ژاړې
په نیمه شپه دې بېرې راوړې
بیرې دې نه خورم ما توتان خوړلي دینه

ووايه شه دي
شه دي په زړه دي
له ډيره عمره
ژوند کې تراخه دي
مونږ خو اغزي کرلي نه دي
جانان زمونږ کلي ته ولې نه راځينه

مينه ترې غواړي
هاځان رانغاړي
خاورو کې پروت دی
بيا هم پرې وياړي
مين کم عقل دی چې ژاړي
باران په کانو باندې شه اثر کوينه

ژوند راته گران شو
خزان خزان شو
حیران یم دې ته
داڅه گوزران شو
لیونی لاره کلی وړان شو
زه په دې وړان کلي کې شپې صبا کومه

هسي خواري کړې
څه ټگ ماري کړې
بازاری یاره
خوشې څاري کړې
ورکه د کور کلي یاري کړې
د ځني سر مې دیوالونو وخورونه

څه ناز ادا کړې

داڅه بلا کړې
ولې په تلو تلو
کې خندا کړې
وړوکی وروړي په ژړا کړې
چې شين خالی خو يې په بام راوخيژينه

خال دې رنگين شو
بنکلی جبين شو
د خندا شنه شوې
تندی دې وړين شو
د زړه په للمه راته شين شو
په رڼو او بنکو يې هر وختې يادومه

چې راته سوال کړې
روا وبال کړې

د راز خبرې
پاس په ديوال كړې
اخير به ما په چا حلال كړې
چې له ديوال بنكاره كوي سپين مړوندونه

جنۍ خفه شې
خوشحاله مه شې
كوژدنه شې
او واده مه شې
زه خودې مړ كړم خپله مړه شې
د بام له سره چې كوي ايشارتونه

زه چې هر څه كړم
نور د خپل زړه كړم

يوه خبره
درته نن زه کړم
نورې بنسپرې به درته نه کړم
خدای دې په سره جوړه کې کونډه کړه مينه

د ستا په تمه
بېگا په تمه
ستا د سرو شونډو
خدا په تمه
ستا د يوې ادا په تمه
په دې امید جانانه شپې صبا کومه
ټکه غرمه شوه
په خوب ویده شوه
خواته يې لارم

په ما خوره شوه
خولگی مې ستا په شونډه وسره شوه
بهر به وایم ما انار خورلي دینه

لاړې پردی شوې
دود سپلنی شوې
د تورو غرونو
او غرخنی شوې
جانانه لاړې لیونی شوې
په لویه لاره کې شپیلی وهې مئینه

رنگ یې ژیریري
زړونه یې تشیري
کم عقل خلک
پرې خه پوهیري

اسمان په ستورو بڼه بنکار يري
د ځمکې مخ په بنکلو بنکلو مزه کړينه

په اور لمبه شپې
خاورې ايره شپې
په ژوند خوشحال
نشې خپه شپې
څنگه چې زه يم داسې ته شپې
په کور دې راشه بې بارانه سيلابونه

رانه راتېر شو
ژوند راگنډير شو
غم دې د زړه
ځنې چاپېر شو
ولې هغه وخت درنه هېر شو

چې په خدا به دې ويل تا پسي مرمه

چاپسي ژارې
چې رانه لارې
د زرگې لارې
مې شوي ويجارې
چې مې د مينې كيسې ژبارې
خير دى يو حل مې خواته بيا راشه مينه

راخه پخلا شه
وفا وفا شه
د خوار محبوب
درد ته دوا شه
د رنخ پوښتنې ته مې راشه

د زړه په سر باندي زخمي يم مړ به شمه

وايه نېگاره

خه شوي رو بياره

غېړې ته يې راشه

د محبوب ياره

شوندي در کوم د دي دپاره

وخت دي د تگ دي چې ونه کړي ارمانونه

اوس بي وسي ده

بس غريبي ده

په غم لړلې

مي زندگي ده

چې مو تر مينځه جدايي ده

سپيني سپوږمي ته سلام کړه سلام به کړمه

يارمې افغان دى
په پاكستان دى
ما ته له ټولې
دنيا نه گران دى
زما جانان زما جانان دى
چې په خدا شي شونډې و سپري گلونه
خه مې ژوندون دى
ډير بې سکون دى
بيغير له ياره
په زړه چاودون دى
مينه د دوو زړونو تړون دى
که تړون نه وي بيا نو هسې ټوکې دينه

د غم برسات دی
زرگی مې مات دی
دیدن د مخ دې
راباندې قهط دې
حسن دې کم ظلم دې زیات دی
خلک د حسن مطابق ظلم کوینه

دامې کفن دی
زما رفتن دی
زما د غم نه
او زنکدن دی
که دیدن کرې وخت د دیدن دی
مدام به نه وي بې زحمته دیدنونه

بنکلی خبرې
شاتو شکرې
له مانه څه له
ته مرورې
دا جنکی وړې کوترې
وړې کوترې مې خوړې نه مریدمه

چي راته ياد شي
ژوند مې برباد شي
هخ فکرنه کړم
محبوب به بناد شي
چي په ژړا او په فرياد شي
خپلو سلگو سره اسمان په ژړا کړينه

ستاله ستمه
له ډېره غمه
او ستاد ديدن
په تمه تمه
مبارکي را کړي عالمه
د تومتونو سره يار قبوله کړمه
په پښو شل نه شي
د يار مل نه شي

د خپل جانان د
مینی غل نه شی
چی شو کولی ترې گل نه شی
هسی پردو باغچو ته مه نیسه لاسونه

د زړه باداره
زما واکداره
ماته چې کله
راځي په لاره
زما د خنې وربل یاره
په بتي کوټ کې خپل محبوب یاد کړه مینه

له ډیره غمه
سلگی و هممه

کده رانغارم
له تانه حمه
کلی رقیب ته نور پریردمه
دا جدایی د زهرو گوټ دی تپربه یې شینه

داغلی نه وی
ترلی نه وی
زړه مې په مینه
ورکړی نه وی
چې محبت مې کړی نه وی
اوس به په دښتو مېرو ولې گړخیدمه

تا توبه گار کړم
بیا دې ایسار کړم
چې دې له مینې

خني بېزار كړم
زه به په چا باندي اعتبار كړم
زمونږ د چم بڼكلي وفا كله كوينه

چې مل مې نه كړې
سورگل مې نه كړې
د تورو زلفو
ول ول مې نه كړې
خپله جانانه خپل مې نه كړې
په زړه مې پاتې شو نيمگري ارمانونه

رقيب ريمه
تا يادومه
زرگي له تانه

نه صبرومه
په سترگو روند درپسې شومه
وايه جانانه چې دې ياد او که هېریمه

گلشن ته راشه
مېهن ته راشه
زما د زړه
چمن ته راشه
جانانه خپل وطن ته راشه
زه دې هر وختې په لمانځه کې يادومه

سلگۍ وهلې
چا زورولې
موريې ميرهده

بیا بی ژرولې
بی رحمې مورده بیا وهلې
لاسونه بی مات شه چې پرتا گوزار کوینه

ده سپینه سپینه
بڼه نازینه
په ټولو بڼکلو
کې ده حسینہ
د لیونۍ، لیونۍ مینه
زه بی په غرونو لیونۍ سپیلنی کر مه
رنگ تښتیدلی
ژیریم زبڼبلی
لکه یو غټ رنځ
یمه وهلی

کاشکې چې اوس دې وای لیدلې
تا به زما خیره کې غم لیدلې ونه

پیکي ته گل کړم
تابه بلبل کړم
خان به لوگی کړم
خو تا به خپل کړم
جانانه راشه چې دې بنکل کړم
دوه ورځې ژوند دی په خندا یې تېرونه
دغه مې لوری
راغی سرزوری
مانه دې هېر شو
د نامه توری
ستا یارانہ د ونې سیوری

ڪلهه ٻه ما ڪلهه ٻه نورو خلڪو ويٺو

ميينه اظهار ڪرم
خان به ترې ڄار ڪرم
لڪه منصور به
په غاره دار ڪرم
زه به وڙو ڪي هلك يار ڪرم
تمامه ورڇ به ٻي ٻي به غيڙ ڪي گرڇومه

دغه مې حال دی
دا خویم کال دی
جبین د پاسه
وران شوی خال دی
ستا یارانہ لنډی دیوال دی
ما د لنډي دیوال نه ډیر دانگلي دینه

ته خو پوهیږې
په څه درد ډیرې
لکه باران مې
په زړه وریرې
یاري کوي په سرو پریږي
څوک چې یاري کړي سر په لاس کې گرځوینه

له ما خبر شوې

گل د انحر شوې
د سترگونور
د زړه جوهر شوې
رو بباره خاورې دې په سر شوې
هر چا غوړو ته موبایل نیولې دینه

چې یتیمان شي
ژوند خومره گران شي
که پلار یې مړ شي
بچي حیران شي
سړی چې مړ شي کور پرې وران شي
په بعضو خلکو باندې وران شو وټونونه

مه کړه خونکارې

وهې شوکارې
ورانې به نه کړې
د گودر لارې
په بام ولاړې هوا دارې
اخیر به تېر شي ستا ځوانې زما سوالونه

بې لاره مه شې
اغیاره مشې
زما د مینې
رویباره مه شې
که یار لري بې یاره مه شې
بې یاره انجونې هر ورځ ژړا کوینه

دا دې ایمان دی
خیرې گریوان دی
تاوان به وکړې

عشق خه اسان دی
دیدن په لک روپی ارزان دی
پلو مې باد واخیست وریا دې ولیدمه

زړه مې درزیږي
شونلې رپیږي
لاس نه یې ټینگ کړی
محبوب غورځیږي
مخ په مړوند کله پتیږي
شیرینه یاره سلامي ولاړه یمه

غاړه کې یې تار دی
مخ کې یې یار دی
هاغه بروینې
دایې اغیار دی

ستا يارانہ د چتو بنڪار دی
ڇوڪ چي د چتو بنڪار کوي تش به راجينه

چي راته گران شي
بيا نو تاوان شي
تہي زما د
خيرې گريوان شي
زما د زړه بازاره وړان شي
په تاڪي بله سودا نشته بي د غمه

زخم کوشپرو
غم رانه هپرو
د زړگي زورمي
له هر چا ډ پروو
اول مي شوق د سبق ډ پروو

په تا مئين شوم اوس سندرې يادومه

د زړگي غمه
ورک شه صنمه
لاره مې ورکه
لار شم په کمه
زما د عمره سره سمه
ميرات شې غمه په خدا دې تېرومه
ها پاگل نيسي
ته يار بل نيسي
د اور لمبو ته
مې گوگل نيسي
اوس مې د هغې څنگل نيسي
چې به کول تا پرې هميش د ناز خوبونه

خه ترهگر دی
هو بلوگر دی
عالمه واورئ
دا جادوگر دی
بیلتون د مینې سوداگر دی
د اشنا قدر په اشنا پیدا کوینه
دا نورې مه کړې
بې کورې مه کړې
پښتنې پیغلي
سرتورې مه کړې
خدايه گورگورې تورې مه کړې
جنکی سړې شونډې وروړي تورې راوړينه

دا ته چې نه وي
زما په زړه وي
ريښتيا به وايي
خفه په څه وي
جانانه ته خو داسې نه وي
د چا خبرې دې ضرور منلې دينه

د خداى نيك بختې
د گلو لښتې
اول وعده كړې
بيا رانه تښتې
د پير بابا لارې دې سختې
د گولو لښتې جنې ستا لپاره ځمه

په مازھیر دی
ژوند کې امیر دی
له ملا یې تاو دی
زلفو زنجیر دی
هر چا ته خپل وطن کشمیر دی
ماته کشمیر دی د ننگرهار بڼکلي باغونه

چې مې جانان شې
ډیر راته گران شې
راته راخوږ
لکه ایمان شې
زما د زړه بازاره وړان شې
په تا کې بله سودا نشته بې له غمه

یم نا کراره

په خوځو واره
شپه ورځ ژپريم
د ستا لپاره
چې راپه ياد شې بنكليہ ياره
سر په زنگون کړم او بنکې لاندې توپومه

رنگ مې زيږي
زړه مې درزيږي
ټول ارمانونه
مې ايره کيږي
چې کبر نه کړې نه خوار يږي
ای پاکه ربه ما به کبر کړې وينه

زار شم له تانه

ای په ما گرانه
زما د زرگي
د کلي خانه
هغسې نه یمه جانانه
چې نن صبا دې ولیدم لیونی یمه

که دلغمان دی
خوزما جانان دی
ماته له ټولې
نړۍ نه گران دی
په مایې زر منه احسان دی
جانان مې ټول کلی پریردې ما له راحینه

ډېره خطا کړې
پسې ژړا کړې

خان به په ټول
جهان رسوا کړې
يارانه هلته خوند پېدا کړي
چې کله کله جدايې په کې راځينه
اول عبرت دی
وروسته جنت دی
اوس خو دنيا کې
عزت دولت دی
زما د بنکلي يار عادت دی
چې په غصه شي سترگې برنډې واړوينه

په سترگو ژارې
زړه رانه غواړې
او تره راغله

شوه راتر غاړې
ارمان مې دادی رانه لارې
کاشکې مې ستا سترگو ته ډیر کتلي ونه

چې مروردی
دا مسافردی
محبوبه مخ یې
لکه د لمردی
یار مې د گلو سوداگردی
ماته به راوړي د رامبیل چامبیل گلونه

بې وفانشې
ورخطا نشې
دغه مې واوړه
چې په شان شې

چې په کور نه وم ته رانشې
په بڼو لار به درته څوک جارو کويڼه
لار کې پيچومي
ډيرې دې لومي
هرې خوا پام کړه
په لار چې درومي
تورې وهه بری به مومي
که بری نه وي ځوانان تل په تورو مريڼه

گلان رژيري
په خه ژريري
کم عقل هغه
دی چې خنديري
په ایشارت مي نه پوهيږي

د بي شرمي لوتې به خو ورغورځومه
بس مه جنگيره
رانه زاريره
نور ژړا مه كړه
راته خنديره
مخامخ مه راته ودريره
لارې كوڅې د غمازانو ډكې دينه

چې شوگيرې كړم
خومره زارې كړم
په هر لمانځه كې
ځانته بنسيري كړم
بيلتانه وسوم غم ايري كړم
خوښه د باد ده چې په هر لورې مې وپينه

د بنگړو شور دی
تیکری یې تور دی
د هر چا زړه کې
د مینې اور دی
بنايست په ټول پېښور خور دی
دا د سوات جونې خو ټولې زیرې دینه

د سپوږمۍ خورې
زلفې دې تورې
د ستاد مینې
تومت راپورې
خومره خواږه خواږه راگورې
پلو دې ونیسې چې زړه در واچومه
له ما زار یې

نه خفه کيږي
گل مخيه ياره
راتازه کيږي
که په سلام مې خوشحاليږي
زه به داسري منگولي تل په تندي ږدمه

څه بنايسته شپه وه
سپوږمۍ رڼه وه
پاس په حجره کې
جوړه ميله وه
هغه کيسه څومره خوږه وه
چې د جانان په غير کې پانې پانې شومه
چې درنه لاره
اوس پسې ژاړه

دنيا د زړه مې
شوله وي جاړه
د غره لمن د گودر غاړه
اميل په غاړه جانان ديدن ته ځمه

بنكليۀ نادان يې
زما جانان يې
ما ته له ټولې
نړۍ نه گران يې
جانانه دومره په ما گران يې
چې ته روان يې زه دې شميرم قدمونه

څنگه به بناد شې
څنگ به اباد شې
په ټول ژوندون کې

ته زنده باد شي
دوډۍ ته کينم ته را ياد شي
له هريو کپ سره مې اوښکې تو يو مه

زړه يې درزيږي
په بام ودرزيږي
جوړې يارۍ ته
يې زړگۍ کيږي
جنۍ زما په زړه پوهيږي
چې مخامخ شي سترگې برنډې ونيسيڼه

زړه مې خوږيږي
نه قرار يږي
دسمال د يارته
نن بيا ژړيږي

دیدن د ناستو خلکو کیري
ټول مسافر مې په الله سپارلي دینه

شپه چې اوږده شي
خملې اوږده شي
بې له تیاره
سخت گوزاره شي
جانان چې ځي په مخ دې بنه شي
زړه یې زما په مینه بند دی رابه شینه

نه د حجرې شې
نه د دېرې شې
هر وختې وایم
ایرې ایرې شې
چلمه مات ټوټې ټوټې شې

میں پہ ما دی غم پہ تا غلطوینہ

اوس پسې ژاړه
کوټې ته لاړه
په سینہ یې کیښوه
لاسونه دواړه
پورې لیلا په لمونځ ولاړه
قبول یې نه کړې تور اوربل په خاورو ږدینه

دا ننگرهاریان دي
په ما ډیر گران دي
بې ننگه خلکو
سره ډیر وړان دي
نه په جهان او نه په ځان دي
د خپل وطن لپاره سر په خاورو ږدینه

هسې سوزيرم
پرې نه پوهيرم
په دې نور پوی شه
مرم، نه رغييرم
په لاره حم ټوله شرنگيرم
ستاد تهمت خنځير په غاړه گرځومه

جگره توده شو
ډيره اوږده شوه
زمونږ په کلي
کې هديره شوه
که د زلمو نه پوره نه شوه
گرانه وطنه جنکۍ به دې ساتينه

زما ڊير خونڊن دي
خو موسم بيخ دي
د بنو غشي
مي زره کي خبن دي
د يار مي چوغې چوغې مخ دي
چي لره لويه شم غمي به پکي ردمه